

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Difficultas II. Quid sit in re Locus intrinsecus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

Punctum Difficultatis 1.

Quid tenendum?

localis, quo movetur corpus à loco ad illum terminum. Nam locus, inquit, ut dicit talem distantiam, nequit moveri etiam de potentia absoluta, dicitur; consequenter, quando turri stante in eodem loco mutatur superficies, non mutat illa locum, quia quamvis, mutet superficies se ambientes, nihilominus, quia non est distantia inter illas superficies, propterea non dicitur moveri localiter. *Hæc Explicatio*

NON SATISFACIT. Tum quia, ut dixi, immobilis, est adjectivum pertinens ad substantivum, superficies, quod si ipsa superficies in se immobilitatem non habet, quomodo dicitur immobilis? Tum quia extortum videtur, ideò turrimutato aere, non esse in alio loco, quia inter illas superficies, non est distantia, quid enim confert, eadem superficies in indistantia, inter se, ut locatum sit in eodem loco. Tum quia impossibili etiam motu locali, poterit esse locus. Ergo per hoc, quod locus non possit moveri ad terminum, ad quem, vel recedere ab ipso, non bene explicatur loci ratio.

Tota, ut vides, Difficultas est, in explicanda mente Philosophi, & in coniungendo ly immobile, cum ly superficies. Posset dici Philosophum hoc voluisse; Considerabat ex una parte esse aliqua continentia, quæ moto mobili non sunt una mobilia, v.g. aer & aqua, alia autem continentia esse mobilia, ut cum transfertur vinum cum vase, attendit Philosophus plus ad hæc continentia, quæ cum mobili non transferuntur, & talia continentia non transferibilia appellavit superficiem immobilem. Ad miracula autem quæ fieri possunt, ut si Deus totum universum promoveat, non attendit Philosophus, egitque hic Philosophus, utpote tractans Physica de loco non nisi materialiter, & secundum naturalia spectato. Quando autem sentit Aristot: quod superficies aquæ, in flumine ambiens navigium, non sit locus, intelligendus est Aristot: de parte intima, non de extrema navigii, quia extrema locus, aqua est. Ex quo ulterius vides, Cur sit turris in eodem loco immobili, mutato etiam aere, quia scilicet, non est factus aer ille, translata aliò turri, sequi eandem. Porro locum ut sic, communem loco extrinseco & intrinseco, ita definit Pontius, Quod sit id, ad quod res habet præsentiam, vel est id, ratione cuius res habet, ut sit illic, ubi est.

DIFFICULTAS II.

Quid sit in re Locus intrinsecus?

NOMinales negant, Ubi, esse entitatem superadditam, Modalem, Affirmat Suariterque, de Lugo de Euch. d. 5. Sect. 5. Ovie: & alii. Ariaga realiter distinguit.

PRÆMITTO primò. Non dari negationem negationis, qua de re agitur etiam in materia de Peccato Commissionis. Ratio præmissi, præter dictasibi, est; Tum quia negatio objectivè spectata, est, non esse, formaliter autem spectata, est, formale non esse, seu negatio esse; sed negatio objectiva aufert esse, ergo & negatio formalis auferet esse, adeoque non dabitur negatio negationis, sed negatio esse. Tum quia si daretur negatio negationis, non haberet aliquid, quod negaret, negaret negationem, sed hoc non est negare, quod ipsum probatur. Negatio enim, rigorosè loquendo, non est aliquid, Ergo negare negationem, non est negare aliquid. Quod ipsum sic aliter proponitur, Nihil negare, est non negare, sed negare negationem, est nihil negare, Ergo negare negationem, est, non negare. Nihil enim, & negatio idem sunt. Tum quia rationes in oppositum, non convincunt. Nam non sequitur, quod, sicut datur affirmatio affirmationis, ita dari negationem negationis, quia negatio habet pro objecto esse negandum, ut probatum: ubi ergo esse non reperit, non habet quod neget, & quia illud in negatione non reperit, non poterit illam negare, affirmatio itidem habet pro objecto esse, quod esse, quia reperit, etiam in affirmatione, bene illam affirmare poterit. Quod esse, latiori modo etiam chimeris competit, quia etiam de illis multa affirmantur. Quod autem dicitur ex eo dari negationem negationis, quia datur mors hominis cæci, mors autem est quid negativum, cæcitas item; hoc etiam non convincit, quia aliud est dari negationem ejus, quod connotat aliquid negativum; & aliud negationem negationis, priori enim casu negatur hominis vita, quæ connotat negationem potentie ad videndum expedita. Quando etiam actus reflexus habet pro objecto negationem, non erit negatio negationis, sed erit negatio non nisi representans negationem, actu directo cognitam, eritque potiùs cognitio cognitionis.

Posito quod non detur negatio negationis, danda erit talis explicatio ubi, ne ex illa sequatur dari negationem negationis.

PRÆMITTO secundo. Distantiam, per omnes, non aliud esse, quàm non esse hic, & præsentiam, per omnes, non aliud esse, quàm esse hic, de quibus duobus, postea quaritur, per quid habeatur formale esse hic, nam Modalistæ concludunt id haberi per Ubi superadditum, & distinctum nemine cogitante, Nominales per solam negationem. Porro cum non detur, ut dixi, negatio negationis, videndum est, quid neget distantia, vel quid neget

neget Ly: non est hic, & clarum est, negare entitatem locati, pro illo spatio, quid enim est distantia Luciferi à cœlo, est non esse ejus entitatis in cœlo, habet ergo ut vides illa negatio, pro objecto esse, quod negat, & insuper, habet pro connotato & pro formali illa negatio esse, est enim distantia Luciferi à cœlo negatio entitatis Luciferi in cœlo, quamvis illa distantia in Recto dicat negationem, ad eum modum, quo negatio extensionis, dicit in recto Non esse, seu ipsum rei *non*. Pro obliquo autem, dicit ens, hoc est extensionem, quam negat. Sic annihilatio, dicit in recto, negationem concursus conservativi, ipse autem concursus, & ens conservabile, est quid positivum & ens.

Quibus positis, infertur quod distantia prædicto modo explicata, non erit negatio negationis, est enim negatio alicujus positivi, nempe negatio locati, in hoc spatio.

Sic descripta distantia, restat querere, quid in recto sit illa negatio, ad eum modum, quo non esse Leonis, est quid negativum in homine, & tamen querere est, quid in re sit istud non esse Leonis.

In re ergo illa negatio, erit v.g. existentia locabilis, & existentia loci, & inter illa interceptum spatium, vel interceptibile. Quod requiratur ad distantiam, existentia locabilis, vel inde probetur, quia Antichristus non dicitur proprie distare ab hac parte. Quod etiam requiratur existentia Loci, Ratio est, quia nemo dicitur proprie distare à nihilo. Quod etiam requiratur spatium interceptum, vel interceptibile ad distantiam, ratio est, à posteriori, quia inter Deum & creaturas non est distantia, & non est etiam quidquam interceptibile, positâque universaliter interceptibilitate corporis, ponitur distantia, non positâ interceptibilitate, non ponitur. Ergo apparet, ingredi rationem distantia dictam interceptibilitatem, sicut ingreditur indistantiam non interceptibilitas.

Unde colliges distantiam, dupliciter spectari posse. Formaliter & Negative, sicque est negatio hujus locati, in hoc loco. Deinde spectari potest materialiter, & in re, & sic, dicit corpus locabile, locum, & inter hæc interceptibilia vel intercepta corpora.

PRÆMITTO tertio. *Oppositum distantia, indistantiam accommodatè ad duplicem distantiaceptionem, dupliciter spectari posse.* Primo negativè, & sic spectata, opponitur distantia positivè acceptæ, & secundum quod est, in re, & quia negatio perfici non potest, nisi negatione, etiam indistantia, in quantum est quid negativum, perficietur, seu constabit negatione, cum autem non neget existentiam locabilis, quid enim indistantia? cum item non neget existentiam loci, à quo enim indistantia? restat ut illud, quod negat indistantia, sit corpus interceptum, vel interceptibile, inter locum & locabile. Ubi ut vides, indistantia negativè accepta, non est negatio nega-

tionis, sed est negatio alicujus positivi, nempe spatii interceptibilis. Rursus, possemus spectare indistantiam oppositam distantia, tanquam aliquid positivum, in quo negationes concernentes indistantiam fundari possint, & quia negatio & affirmatio sunt ita opposita, ut illud, quod una negat, hoc idem alia affirmare debeat, aliàs si non idem affirmaret, non huic negationi, sed alteri opposita esset, hinc fit, ut cum distantia Petri importaverit non esse Petri, in hoc loco, indistantia illi opposita, importat esse Petri, in hoc loco, quo casu, indistantia non erit negatio negationis, sed erit affirmatio illius esse, quod negabat distantia.

Explicatur, & aliâ viâ, quomodo indistantia opposita distantia negativè acceptæ, ad hæc insuper, non sit negatio negationis. Quando aliqua sunt mutuò relativa, tunc illud, quod est connotatum unius relationis, est in altera relatione fundamentum, & quod est in alia relatione fundamentum, est connotatum alius relationis. Sic v.g. Paternitas & Filiatio, sunt mutuò relativa, & in relatione Paternitatis connotatum, est entitas Filii, quæ in relatione Filiationis, est fundamentum; & fundamentum, quod erat in relatione Paternitatis, transit in connotatum. Ita etiam in præsentia, id quod, in relatione distantia, pro connotato importabatur necessariò in relatione indistantia in recto, & pro fundamento importabitur; cum ergo distantia Petri importaverit in obliquo Petrum, in recto, ipsius non esse, seu non existentiam: distantia enim est, non existentia Petri, in hoc loco, tunc illi opposita indistantia, importabit Petrum in recto. Quod si importabit indistantia Petrum in recto, non erit negatio negationis, sed erit affirmatio esse, quod negabat distantia, & sic sumpta indistantia, erit esse Petri, prout negat negationem sui esse, adeoque affirmat se, hinc esse. Et in hac explicatione, negativè jam indistantia non accipitur, sed affirmativè, nam ex duobus negationibus, fit una affirmatio, eritque indistantia Petri ipsum Petri esse, seu esse locabilis, prout negat negationem sui esse, adeoque affirmat se hinc esse.

His præmissis

DICENDUM est primò. *Indistantiam seu ubi, non esse entitatem supra additam, sed esse Ubi, seu locum negativè acceptum, ipsammet entitatem locati, prout negat inter se & locum, interceptum spatium, vel interceptibile.* Positivè autem acceptum ubi est ipsamet entitas Petri, prout negat negationem sui esse, in hoc spatio, vel prout dicit esse illic, vel esse in hoc spatio. Quoad secundum hoc membrum explicationis peti debet probatio ex præmissis. Quia scilicet hæc explicatio, convenit omni, soli, & semper, proceditque per prima in hoc genere, facileque suaderi potest hoc secundum membrum conclusionis, modò constet de primo, nihil enim est reliquum, quod dicatur, modò constet, Ubi, non esse entitatem supra additam: Quod ut fiat, Pro-

PROBATUR primò Conclusio argumento Nominalium. Non sunt multiplicanda entia sine necessitate, nulla autem necessitas superadditæ huius entitatis modalis, ut solutione objectionum constabit, inferrique potest hæc præmissa ex suppositis, idè enim admittitur hæc superaddita entitas, ne ponatur negatio negationis, quamvis autem Ubi, non sit entitas superaddita, non ponetur adhuc negatio negationis, secundum adlatam in suppositis. Ergo.

PROBATUR secundò. Ponamus, Petrum esse, in loco A. habereque superadditam illam entitatem, ponamus rursus non exhibito ullo concursu DEI, qui sit requisitus ad motum, annihilari illud Ubi superadditum, vel erit Petrus in alio loco, vel in eodem: non in eodem, quia aliàs, superflua esset entitas illa superaddita, siquidem potest esse in eodem loco, adeoque habere præsentiam ad eundem locum, hæc enim verbis differunt, & tamen non habere illam entitatem superadditam, non erit etiam in alio loco, quia supponimus DEUM non exhibere concursum exigentem ad motum, vel per alium, vel per ipsummet Petrum faciendum, quomodo ergo deferetur ad alium locum?

RESPONDEBIS primò. Esse suppositionem impossibilem.

CONTRA. Tum quia, quancunque tu impossibilitatem ostenderis, illa erit cum petitione principii, inniteturque propositionibus, quæ ipsæ sunt, quæ negantur. Tum quia simile argumentum, si ponatur ad probandum relationem, non esse entitatem superadditam, recte procederet, cur ergo in præsentia non procedat? Tum quia quamvis hoc esset, impossibile, sufficit, quod non esset suppositio impossibilis, tollens se ipsam, de qua, quid sit, egi ubi, de actu, vellem non peccasse in materia de Penitentia & aliàs.

RESPONDEBIS secundò. Tali suppositione positâ, fore Petrum in loco remoto & radicaliter, non proximè & formaliter.

CONTRA. Tum quia de hoc ipso quæritur: Cur ad esse formaliter in loco, requiratur Ubi, superadditum. Tum quia formaliter esse hic, quocunque modo definieris, modo legitime, jam erit hæc definitio, competens corpori in prædicta suppositione. Tum quia, si quis diceret, sublatâ relatione superadditâ, non fore relationem formaliter, non satisfaceret argumento, Ergo in præsentia idem dicendum.

RESPONDEBIS tertio. Prædicta suppositione positâ, fore locatum in loco, negativè, sed non positivè.

CONTRA. Tum quia, nulla est necessitas, ut aliquis sit in loco, per positivitatem aliam, quam suæ entitatis. Tum quia positò quod termini quantitatis, sint indistincti realiter, sufficit illis dare positivitatem desumibilem ab ipsâ quantitate, Ergo & ipsi Ubi, sufficit, dare positivitatem,

desumibilem ab ipso locato. Tum quia ipsum Ubi, superadditum, importat etiam negationem distantie à loco, non enim importat esse distantiam, & tamen sufficit, positivitatem illius, salvare, per ipsam positivitatem entitatis ipsius Ubi, Ergo eandem positivitatem sufficit salvare, per ipsam entitatem locati.

PROBATUR tertio. Certum est, in principiis modalium, non posse produci præsentiam localem huius loci, in Petro, nisi hic locus, circumfluat Petrum, quæro, in illo priori rationis, in quo jam hic locus circumfluat Petrum, & nondum intelligitur producta esse præsentia localis, vel est jam hic, vel non est hic Petrus: Si non est hic. Ergo hic locus illum non circumfluat. Rursus si, in illo priori, in quo nondum intelligitur pullulasse præsentia localis, non sum hic. Ergo in illo priori, nondum potest produci præsentia localis, quia hæc, non potest produci, pro hoc loco, nisi ad exigentiam huius loci. Quod si in illo priori, in quo, nondum intelligitur pullulasse præsentia localis, jam sum hic, Ergo frustra ponitur pullulare hæc entitas si sum hic, sine superaddita entitate. Quod autem dicit recentior Suar: in illo priori, intelligi solum effectivam determinationem, ad hunc locum, per actionem & Causam productivam rei ubicate: Contra erit, quæro in illo priori effectivè determinationis, vel est in alio loco Petrus, quam erit adveniente illâ præsentia localitate, vel in eodem: si in eodem ad quid adveniet, aliud hic: si in alio, hoc erit merum figmentum.

RESPONDEBIS. Nullum dari tale prius.

CONTRA, quia illa Ubitas, producitur, non solum ad exigentiam localem, sed ad exigentiam huius loci, exigentia autem priores sunt exigito, utpotè suo modo causæ exigiti.

CONFIRMATUR Conclusio. Indifferentia DEI, quam habet ad indistandum ab hoc mundo, si non sit mundus, sufficienter tollitur solâ positione mundi, quam implet DEUS, & à qua indistat suâ entitate, Ergo etiâ indifferentia quâ habemus, ad esse in hoc loco, sufficienter tollitur per esse huius loci, quod impletur. Et certè DEUS, qui est incapax superaddendæ sibi entitatis modalis, si per aliquid sufficienter determinatur, ut sit in loco, casu, quo illud idem habeat creatura, quamvis capax sit superaddendæ Modalitatis, cur non per hoc sufficienter transibit, ad esse in loco, hoc autem, per quod habet, Ubi, DEUS in mundo, est ipsius entitas, inter quâ & mundum, nihil potest intercipi, & sic quia DEUS, seipso est essentialiter determinatus, ut unicuique loco coexistat, sic & creatura, seipsâ est determinata, ut coexistat loco, modò locus illam circumfluat. Et sicut DEUS seipso essentialiter determinatus, ut unicuique loco existat formaliter, coexistit seu indistat ratione negationis, alicujus ininterceptibilis, inter DEUM & mundum, cum similibus negatio reperiat in creaturis independenter

ab Ubitate superaddita, cur illa non sufficienter formalisabit esse ubi.

DICENDUM est secundò. *Præsentiam localem, interdum non esse sine modo.*

PROBATUR. Quia interdum, est immò ut plurimum, cum motu locali, qui non est, sine modo.

DICENDUM est tertio *Interdum, præsentiam localem esse modum.*

RATIO, quia motus localis, unio modalis &c. in quantum hîc existunt, habent hîc præsentiam, sed non præsentiam à se, entitate distinctam, Ergo ejusdem secum entitatis, sed illa sua entitas, est modus. Ergo & præsentia, erit modus.

Sed addo hîc non quæri, an præsentia aliqua, quoad rem, sit modus, quod habet hæc Conclusio, sed an sit modaliter distincta, ab eo, cujus est præsentia.

COLLIGES per quid, locale à non esse hîc, ad esse hîc, transeat, nempe per suam Entitatem & entitatem loci, & per negationem corporis interceptibilis quàm ipsa sui, vel productione vel replicatione, vel motu proprio locali acquirit. Quòd verò Unionem substantialem non possit formalisare negatio distantia, possit Ubi, hoc inde est, quia anima & corpus, dispositum possunt indistare, & nondum uniri substantialiter, jam autem negatione, distantia positâ, hoc ipso aliquid est in loco.

Punctum Difficultatis 2.

Solvuntur Objectiones.

OBJICIT primò Lugo, Petrum esse hîc, non est aliquid ens rationis, antecedenter enim, ante omnem mentis operationem, Petrus verè à parte rei est hîc vel illic, sed sine hoc esse hîc, potest manere entitas Petri, Ergo hoc, quod est hîc esse, est aliquid distinctum à Petro; sed hoc non potest esse aliquid negativum, omnis enim negatio nova, debet esse per ablationem alicujus positivi præcedentis, sed Petrus, non dicitur esse hîc, quia amittit aliquid positivum, Ergo hoc, quod est hîc, non est aliquid negativum, sed positivum distinctum ab entitate Petri.

RESPONDETUR, posse esse entitatem Petri, non esse hîc, si sit sine circumstantia negationis, distantia ab hoc loco, secus si istam negationem dicat, in qua circumstantia, esse hîc, non est distinctum à Petro. Quod autem dicit, omnem negationem debere esse per ablationem alicujus positivi, id verum est, de ablatione vel intrinseci, vel extrinseci positivi, non autem de ablatione, non nisi intrinseci, ad eum modum quo etiam negatio dextræ, oritur in locato, sine ablatione alicujus positivi intrinseci, nisi fortè ad infringendam instantiam velis concedere alium esse modum dextrum, alium sinistrum; hoc autem posi-

tivum extrinsecum, quod aufertur in præsentia est corpus interceptibile.

INSTAT primò Maurus, sicut motus calefactionis ordinatur ad hoc, ut res sit calida, ita motus localis ordinatur ad hoc, ut mobile sit in loco; sed esse calidum, est perfectio positiva, per calefactionem acquisita, ergo & esse in loco, est perfectio positiva per motum acquisita.

RESPONDETUR. Ipsa separabilitas quoad existentiam caloris, à subiecto, ostendit esse quid entitativè superadditum calorem; nulla autem similis separabilitas ostendi potest, ipsius Ubi, & cæteroqui ex dictis salvari illud potest, sine entitate superaddita, ratione connotationis; calor autem per connotationem salvari non potest.

INSTAT secundò idem. Major est perfectio rei, quiescere in loco, quàm moveri ad locum; sed motus localis, est aliquid positivum, ergo & quies, ubicatio autem est, per quam locatum, quiescit in loco.

RESPONDETUR. Non rectè colligitur majoritas perfectionis ex superadditione entitativa alicujus positivi, nam DEUS, est quid perfectissimè, neque tamen habet sibi ullam perfectionem positivam superadditam: independentia item est prædicatum negativum, & per nos asseitas, est tamen quid perfectius dependentiâ, & abalietate, quæ sunt quid positivum.

INSTAT tertio. Ordo, secundum locum, debet addere perfectionem intrinsecam rebus localiter ordinatis.

RESPONDETUR. Sufficere ad hoc additionem Metaphysicam, non Physicam; & si sit res de additione Physica, hoc ipsum probandum fuisset.

OBJICIT secundò Lugo. Motus localis, est vera actio, Ergo vera productio, Ergo habet aliquè terminum positivum, de novo productum, omnis enim productio, est productio alicujus; sed hujus productionis non est alius terminus quàm præsentia localis.

RESPONDETUR imprimis, per Nominales actio quidem productiva, debet aliquid producere, sed non actio adductiva, qualis est motus.

Rursus argumentum multum probat, visio enim, est vera actio, quid rogo producit, ipsa intellectio seu verbum mentis, est vera actio, quid producit, ubi ut vides, si nomine actionis venit actio, quæ sit motus efficientis, in isto sensu, motus localis non est vera actio. Si autem per veram actionem intelligas exercitium actuale potentia, in isto sensu vera est actio, sed non sequitur illam debere aliquid à se distinctum producere, Ergo sicut quamvis Ubi modale faciat me esse hîc, nihil tamen distinctum à se producit, sic nec ille motus localis, quamvis faciat me occupare diversa spacia successivè, non erit necesse ut aliquid producat. Unde etiam univer-

saliter docent non pauci, Actiones immanentes distinctum à se terminum non habere.

INSTAT OVIED: Si motus localis, non est actio, cur, in illo nihilo agendo; defatigamur.

RESPONDETUR. Non ex conatu producendæ alicujus modalitatis defatigamur, sed ex consumptione spirituum, & alteratione interveniente in ipso motu. Quando autem OVIED: ibidem ex Nominalibus quærit, quid sit in termino, esse adductum, dici potest, quod sit ipsum locatum, prout dicit negationem distantiam à loco, vel locus à locato. Denique dici potest, quod motus localis, sit actio, sed identificans sibi suum terminum, nempe præsentiam sibi debitam, sicut enim alia entia, ita præcisè etiam ipse motus, habet suam præsentiam.

OBJICITUR tertio ex eodem. Ablato quovis extrinseco, manet eadem præsentia Petri hic, &c. Ergo hæc non est denominatio extrinseca.

RESPONDETUR. Ubi importat negationem distantiam, seu corporis intercepti, vel interceptibilis, ad cuius tamen distinctiones & varietates entitativas, non attendit Ubi, sed attendit ad hoc formale, quod est negatio distantiam, & eam mutatà impossibile est non mutari locum. Addo, Ubi, esse denominationem intrinsecam, secundum id, quod dicitur in recto, licet sit ad aliquid à se connotatum extrinsecum.

INSTAT PRIMÒ. Etiam si corpus extrinsecum, annihilaretur à DEO, adhuc Petrus maneret in eodem loco, moverique posset localiter ad aliud spatium, Ergo hæc determinatio, provenit ab aliquo extrinseco.

RESPONDETUR. Si annihilentur omnia corpora, annihilabitur etiam, & ipse locus, qui est superficies corporis, habebitque se tunc locatum, sicut si poneretur extra cælos vel in vacuo, hinc rigore corpus, non esset tunc formaliter in eodem loco, sed esset in eodem loco æquivalente, quia si circumponatur illi, corpus extrinsecum, eandem negationem distantiam dicet, quam antea dicebat.

INSTAT SECUNDÒ. Ultima superficies cæli empyrei, verè est præsens ibi, ubi nunc est, & posset moveri à DEO localiter, & tunc jam non esse ibi, ubi nunc est; illa autem superficies, non denominatur esse ibi, ab alio corpore extrinseco, non enim habet corpus aliud ulterius, à quo circumdari possit, Ergo denominatur esse ibi, ab aliqua forma intrinseca.

RESPONDETUR. Expresè Aristot. 4. Physic. Tex: 45. docet, ultimam spheram nullibi esse. In principiis autem ipsius, Lugo, dici posset Cælum empyreum dicere negationem distantiam, ab aliquo imaginabili, æquivalente in ordine ad hunc effectum, reali corpori, à quo locatum dicit negationem distantiam.

INSTAT TERTIÒ. Si Petrus denominaretur esse hic, ab aliquo corpore extrinseco, vel illa denominatio proveniret locato, à corpore secundum

suam entitatem, vel secundum aliquid superadditum; Si convenit propter aliquid superadditum, illud certè superadditum, non aliud erit quàm Ubi modale. Si autem illa denominatio provenit ab ipsa entitate corporis, tunc quoties in rerum natura est illud corpus, denominabitur Petrus ab illo corpore.

RESPONSUM SUPRÀ, denominationem hic, accipere Petrum, à sua entitate, sed in circumstantia negationis distantiam, quod esse hic, est denominatio intrinseca, ratione extrinseci, identificata secundum id, quod dicitur in recto. Ad illud etiam principium: nova denominatio realis nõ potest haberi, nisi à nova forma reali, ita intelligendum est, quod debeat esse à nova forma reali, vel realitate desumibili à nova entitate, vel realitate desumibili ab entitate quidem præhabita, sed ratione circumstantiarum de novo accidentium, sortiente, novam aliquam formalitatem; & ita ratio Ubi, est denominatio nova intrinseca realis, sed non realitate, de novo superadditæ entitatis, sed realitate desumibili à præhabita entitate locati, non sortiente tamen hanc formalitatem, nisi in accessu novæ circumstantiam, quæ est negatio distantiam.

OBJICITUR QUARTÒ. Non potest esse negatio nova, nisi deficiat aliquid positivum, quod antea non erat, cuius enim illa negatio esset, in præsentia autè non potest ostendi, quid deficiat.

RESPONDETUR. Deficere aliquid positivum dupliciter potest, primò ut existente reddatur non existens, & sic deficit vita, succedit mors. Secundò deficit aliquid positivum non per hoc, quasi revera non existat, sed quod se ita hic & nunc habeat, ac si non existeret, & ita absentia Petri à domo, Solis ab Hemisphærio, non facit ne Petrus, & Sol existant, sed ut ita se habeant, hic, ac si non essent; ita & in præsentia dicendum, quod posità negatione distantiam, deficiat aliquid quod corpus interceptum vel interceptibile, non quidem deficientiâ, quæ faciat non existere illud corpus, sed deficientiâ quæ facit illud corpus, eo modo se hic & nunc habere, quasi non existeret.

INSTAT OVIED: quando ego sum Madriti, habeo negationem essendi Toleti, Ergo aliquid positivum producit.

RESPONDETUR. Sufficere ut constituatur, in illo loco ipsa entitas locabilis quæ est quid positivum, expulsi v. g. negationis essendi Toleti.

OBJICITUR quintò idem. Ex hac sententia sequitur, corpora contigua, esse corpora indistantia, quid ergo erit esse corpora penetrativè. Quod si dicas corpora penetrativè esse, est idem utrobique spatium occupare; Contra erit quia penetratio, præter corporum entitatem & spatium, dicit adhuc aliquid aliud, & hoc aliquid aliud non est aliud quàm præsentia.

RESPONDETUR. Corpora contigua, secundum partes contingentes se duorum corporum distin-

distinctorum, sunt simul, sed ita, ut unumquodque illorum sit, in distincto loco: nam sint contigua, A, B, annihilato B, non censetur A, occupare spatium B, adeoque non censetur esse in eodem loco, & certè esse contigua, & habere eundem locum, non sunt idem, primum enim indicat locum non nisi proximè vicinum, quod etiam ipsum ly simul indicat. Unde hospites dicuntur esse simul cum Domino, quamvis non se penetrant. Penetratio autem & excludit diversitatem loci, & interitatem importat.

INSTAT primò Arriaga. Non est corpus interceptum inter contigua, & tamen non sunt in eodem loco. Ergo negatio corporis intercepti non est locus.

RESPONDETUR. Non est quidem interceptum corpus, condistinctum ab illis duobus, est tamen corpus interceptum intransitivè, hoc est illa ipsa duo. Retorqueri item potest argumentum, cur contigua non habeant eandem præsentiam, & quamvis inter corpus A, contiguum, & inter corpus B, nullum sit corpus, tertium interceptum, ipsum tamen v.g. corpus B, est æquivalenter interceptum, quia cohibens terminos, corporis A, ne ulterius procedant, ut dixi.

INSTAT secundò idem. Interceptibilitas quæ negatur, dum sum hic, dicit substantiam locati. & locum, quæ duo, sunt positiva, & insuper dicit negationem interceptibilitatis; sed cum non sum hic, non negantur duo illa positiva, nam supponuntur manere, Ergo negatur aliquid tertium, quod acquirit de novo corpus, atqui, illud, est sola negatio. Ergo sola negatio negatur.

RESPONDETUR, quando non sum hic, negatur hic ipsa entitas mea, non quod non existat, sed quod se respectu illius loci ita habeat, ac si non esset.

INSTAT tertio idem. In Petro existente hic de novo, solum est de novo, negatio ejus, quod me pulso, in me verè periit, atqui in me solum verè periit negatio, quia illa sola verè destructa est. Ergo Petrus acquisivit solum negationem meæ negationis.

RESPONDETUR. Petro existente hic de novo, est negatio entitatis Pauli, secuta in illo loco, adeoque non negatio negationis, sed negatio aliquid positivum.

INSTAT quarto idem. Quando totum aliquid, dicit duas partes positivas, & tertium aliquid negativum, si maneant in rerum natura, duo positiva, & sola negatio pereat, tunc nō potest de novo intelligi, nisi negatio solius negationis, sed in denominatione mei existentis hic, duo positiva locus & corpus manent. Ergo solum est cessatio, seu negatio illius negativi.

RESPONDETUR, illo casu manere quidem corpus, quoad existentiam in rerum natura, sed corpus pro illo loco ita se habet, ac si non esset in rerum natura, unde negatio subsequuta, non erit ne-

gatio negationis, sed negatio illius, quod ita est, ac si non esset.

Continuatur solutio argumentorum.

OBJICIT sextò Oviedo. DEUS potuit creare mundum, cum eo ordine, quem nunc habet in spatio alio, v.g. in hoc, in quo potest hodie creare mundum alium, quo casu non esset hic mundus in eodem loco. Ergo esse in eodem loco, non est habere hunc tantum ordinem, sed aliquid aliud præter hæc, & hoc est præsentia.

RESPONDETUR. Per Aristot: totus hic mundus acceptus scilicet secundum supremam sphaeram externam partem, non est in loco, sed posito etiam hoc, universum, secundum rationem universi, esse in loco, si hoc ipsum universum in alio loco crearetur, haberet alium locum, quia haberet aliam negationem, distantiam ab alio scilicet illo spatio.

INSTAT Ovied: Ad hoc, ut novus effectus formalis reperiat, requiritur nova productio connotati, sed ad hoc ut aliquid sit in loco, cum non fuerit, non potest novum aliquid connotatum assignari, quod producat, nisi præsentia modalis.

RESPONDETUR ad hoc, ut nova formalitas oriatur, est necesse produci novum connotatum, si fiat mutatio in entibus, non verò, si fiat mutatio in non entibus, cum enim non entia produci nequeant, debet tantum ostendi novam negationem pullulare, quid est enim v.g. annihilatio nova Petri, certè non est productio novæ entitatis, sed est ipse Petrus non existens, & dum ab esse existentis ad non esse existentis transitur, non producit aliquid novum connotatum, sed nova sola pullulat negatio, hoc est subtractio concursus conservativi. Deinde ipsa adductio corporis locati, quæ non fuit, est quasi pro hoc locato, æquivalens productio illius, cum antequam esset adductum, pro illo loco, habuerit se ac si non esset. Quamvis autem producat per nos novum connotatum, ac producat per Modalistas nova præsentia modalis, non sequitur æquè per utramque sententiam, non servari illud principium, Non sunt multiplicanda entia &c, &c. Certè enim istud principium, non vetat multiplicari negationes, præcipuè si substituuntur ad id salvandum, quod alii salvant, non nisi per entitates.

OBJICIT septimò Arriaga, indistantia est aliquid separabile à me & loco. Ergo est entitas aliqua realis.

RESPONDETUR. Annihilatio mei est aliquid separabile à me & existente DEO, & tamen non est entitas aliqua. Duratio item, est à me aliquid separabile, à quantitate item ratio termini & tamen hæc per Modalistas multos, non distinguitur entitativè. Quod si dicas hæc, non esse separabilia propriè, si item durationem dicas non esse separabilem ab Ente, secundum quod duratio,

tio, dicit aliquid in recto, dicit enim ipsam entitatem rei, ita & in presenti dicitur indistantiam, secundum id, quod dicit in recto, non esse separabilem à locato &c. Denique dici potest indistantiam non esse separabilem in circumstantia entitatis locati, negationeque corporis interceptibilis, inter locatum & locum, in quibus tantum circumstantiis, identificatur indistantia.

INSTAT primò Arriaga, Præsentia localis, per nos, est carentia distantie. Ergo distantia, est aliquid positivum, distantia autem, est Ubicatio. Deinde, quid majus habet distantia, ut sit quid positivum quàm approximatio.

RESPONDETUR ex dictis suprà, præsentiam localem diverso respectu esse quid positivum, in quantum scilicet importat locale, negativum autem, in quantum negat corpus interceptibile inter se & locum. Distantia etiam diverso respectu, est quid positivum, in quantum dicit corpus interceptum, vel interceptibile, & diverso respectu, est quid negativum, in quantum dicit, hic, negationem locati.

INSTAT secundò. Angeli sunt præsentia corporibus & Cælo, non per negationem corporis intercepti, quia in eodem loco, in quo sunt Angeli, potest esse corpus. Ergo præsentia non est ista negatio Corporis intercepti.

RESPONDETUR. Nos hic loqui de loco Materiali. Præsentia verò ut sic posset describi; Quòd sit entitas, prout dicit negationem spatii intercepti, vel interceptibilis, inter Angelum enim, & inter hoc spatium ubi est, secundum quod in illo est, nec interceptitur, nec intercepti potest, ullum spatium, ly spatium, accipiendo prout est, quid commune ad locum, vacuum &c. Deinde dici potest, distinguendas esse has duas propositiones; possunt esse in eodem loco, in quo sunt Angeli, corpora, & hæc propositio est vera, Spiritus enim ob defectum quantitatis, habet vim penetrandi corpus, & alia est hæc propositio; inter Angelum in Oriente positum, & Angelum in Occidente positum, non potest intercepti corpus, & hæc propositio est falsa, verumque est oppositum, hoc est posse intercepti Corpus, ad quod solum, respicit nostra sententia.

INSTAT tertio. Per hoc, quod sum hic, nihil positivum ampliùs habeo, quàm si non essem, neque si essem alibi, & non hic, carerem aliquo positivo, Ergo non potest esse in posteriori naturæ aliqua negatio, quæ non fuerit in priori naturæ.

RESPONDETUR. Quamvis nihil positivum superadditum ego habeo, quòd hic sum, locus tamen ipse, habet aliquid positivum superadditum, quod non haberet nisi essem hic, nempe meam entitatem, quam negatio distantie, in recto dicit, & sicut sufficit per multos Modalistas ponere aliquid positivum in sola materia, ad hoc ut fiat compositum, censeturque non solum Materia sed & forma uniri, ita sufficit ad esse Ubi, ut

ipsi loco superaddatur aliquid positivum, quod antea non continebat, nempe entitatem locati.

INSTAT quartò idem. Ex dictis sequi circumvitiolum, dicitur enim rem esse hic, est nulum alium esse hic, & rursus alium esse hic, est me non esse hic.

RESPONDETUR. Me esse hic, non explicatur per hoc, quia nullus alius est hic, quia duo entia v.g. Angeli possunt esse in eodem loco, & tamè unum non dicit, quòd nullus alius est hic: Me ergo esse hic, est mea entitas, dicens negationem distantie ab hoc spatio. Consequenter vides, quòd in priori antequam expellantur alia corpora ab hoc loco in quo sum, prius est natura me esse hic, quia positio mea entitatis est causa expulsiōis aliorum corporum, sicut ingressus ventis, est causa apertionis fenestrarum.

INSTAT quintò, in hac sententia non potest intelligi, quomodo aliqua causa efficiens possit me hic ponere, nec enim producit me, nec locum, negatio autem in se produci non potest, quæ tamen per nos formalizat Ubi.

RESPONDETUR, eò modo quo producitur Pater, durans, dextrum &c. eo modo producitur ab efficiente esse hic; quia scilicet ponitur entitas, in his circumstantiis, in quibus postea hæc formalitas resultat.

Punctum Difficultatis 3.

An possit esse corpus sine ullo, Vbi.

RESOLVENDA est difficultas, tam in principiis modalium, quàm in principiis nostris.

DICENDUM est primò. Posito, quòd Vbi, sit Modalitas, possibile est, ut maneat locale sine ullo ubi Modalis, Ita Vasq: & Ovied: contra Suar: & Arriaga.

PROBATUR primò. Quia hoc, non implicat contradictionem.

PROBATUR secundò. Entitas locale, non est entitas Ubi modalis, concursus item conservativus, quem DEUS exhibet ipsi locali, non est idem cum concursu conservativo, quem exhibet DEUS ipsi Ubi modalis; nam conservatio, multiplicatur ad multiplicationem entis, Ergo saltè ab una parte, poterunt esse sine se, ad permanentiam.

PROBATUR tertio. Ex essentia modorū, hoc sequitur, ut possit esse modificatum sine modo, licet modus non possit esse sine modificato, ex quo jam sic urgetur, Non solum modus ut sic, sed & omnes modi in particulari accepti, servant essentiam modorum, Ergo si ex vi essentiae modorum, possunt esse modificata sine modo, poterunt etiam esse sine modis, his in particulari.

RESPONDEBIS. Sine quocunq; calamo distributivè accepto, potest esse scriptio, non tamen sine

sine omni calamo. Ergo etiam quamvis locale possit esse sine quocunque Ubi, distributive accepto, non sequetur, quod possit esse sine omni Ubi.

CONTRA, quia non nisi ex suppositione, quod sit scribendum, est necessarius calamus, sed independentem à suppositione scriptionis, nullus est necessarius. Ergo etiam non nisi ex suppositione quod debeat esse locale, in loco, erit necessarium Ubi, sed independentem à suppositione locationis, non erit necessarium; possibile autem est, ut sit locale, sine ulla suppositione locationis.

OBJICI primò Suar: Angelus eo casu vel esset distans à mundo vel indistans: Si esset distans, Ergo haberet Ubicationem alibi; si indistans, Ergo haberet approximationem, quia approximatio, constituitur formaliter, per præsentiam.

RESPONDETUR, in principiis Modalium, dici posset, illum Angelum, non fore indistantem formaliter, fore tamen indistantem materialiter, & radicaliter. Seu, ut alii loquuntur, fore indistantem negativè, non positivè. Dicitur etiam posset, illum Angelum eo casu, neque fore indistantem, neque distantem, sed absolvere ab utroque, cum nec modum distantie, nec modum indistantie sit habiturus.

OBJICI secundò Arriag: Implicat quantitatem, non esse extensam, aut inextensam, hæc enim duo, privative opponuntur; Si esset extensa, Ergo haberet præsentiam, ex vi cuius, extenditur; Si inextensa, Ergo haberet partes penetratas, Ergo partes in eodem loco.

RESPONDETUR, hoc argumentum saltem universaliter non concludit, saltem enim Angelus, qui partes non habet, nec per illas extenditur, poterit ab omni Ubirate absolvi. Rursus saltem poterit res materialis, si spoliatur omni quantitate, quæ per nos distinguitur realiter à quanto, quidquid in oppositum voluerit Arriag. poterit inquam res materialis sine ullo Ubi existere.

Directè autem in principiis Modalistarum dici potest, illo casu, fore illas partes, in eodem vel diverso loco, negativè, non autem positivè. Deinde cum extensio non sit idem cum præsentia, sunt enim diversi prædicamenti, extensioque quantitatem in præsentia sequitur, quæ non est modus, poterit esse extensio sine præsentia, nam desinitio entitatis, quæ est præsentia, non infert desinitioem alijs entitatis, quæ est quantitativa extensio, consequenter erit illis diversitas loci extensiva, non Ubicilis.

OBJICIUNTUR tertio Paritates aliquæ.

PRIMA Paritas. Non est possibilis linea, quæ neque sit curva, neque recta. Ergo neque possibilis creatura absolvens ab omni Ubicatione.

RESPONDETUR. Disparitatem esse, quia hoc ipso daretur individuum genericum à parte rei, nam linea quæ est genus, dividitur in curvam &

rectam, tanquam suas species, tale autem nullum absurdum sequeretur, si creatura absolvat ab omni Ubicatione. Deinde, si legitima daretur comparatio, deberet ita poni, ut lineæ Ubicatio, rectæ autem & curvæ, opponatur hic vel ibi, teneretque paritas, quod sicut, impossibile est, esse lineam, & tamen, nec curvam, nec rectam, ita impossibile sit Ubi, quod, neque sit hic, neque alibi. Ceterum sicut potest non esse linea, ita poterit & nullum esse Ubi. Deinde curvitas & rectitudo lineæ opponuntur contradictoriè, nihil enim formalissimè est curvitas, nisi negatio rectitudinis, & cum ex contradictoriis alterutrum competere debeat, si linea non est recta, & tamè est linea, curva erit; præsentia autem, & ipsa Ubi, opponuntur contrariè, hinc si careat locale uno Ubi, non est necesse ut habeat aliud Ubi.

SECUNDA Paritas est: Non est possibilis creatura, quæ sit, & durationem non habeat. Ergo & quæ non habeat præsentialitatem.

RESPONDETUR. Si duratio sit modus, Negandum est Antecedens; si autem non sit modus, disparitas est, quia non est alietas entis continuatè existentis à duratione, adeoque nec separabilitas, jam autem alietas est Entis localis, à modo Ubicatis.

TERTIA Paritas est. Non potest esse aliquid existens sine omni relatione, Ergo neque sine omni Ubicatione.

RESPONDETUR. Quia relatio, est quid identificatum, in circumstantia termini, Modus autem Ubicatis non identificatur.

QUARTA Paritas, Forma, non potest esse in subiecto sine unione, Ergo neque sine Ubicatione.

RESPONDETUR, ly in subiecto ut teneat antecedens, supponit pro conjuncto substantialiter; si autem esset sine unione conjunctum, esset sine conjunctione conjunctum, adeoque non conjunctum, non sequeretur autem esse ens aliquid præsens formaliter, & positivè, sine ubicatione.

QUINTA Paritas. Non potest esse creatura sine omni actione producta, Ergo neque sine omni Ubi.

RESPONDETUR. Cum creatio sit, indistincta à re creata, falsum est Antecedens, si procedat de actione distincta, si autem procedat etiam de actione indistincta, disparitas erit, quia hoc ipso illa creatura non esset acta, non enim quidquam est actum, sine actione, si non esset acta, hoc ipso non esset creatura, pro consequenti autem nullum absurdum.

Examinat multo paratu hanc & paritatem, & argumentum Oviedo. Implicat creatura quæ non sit præsens DEO, Ergo implicat creatura absolvens ab omni præsentialitate, sed in principiis Modalium dici potest, implicare creaturam, quæ non sit præsens DEO negativè, potest tamè non esse præsens DEO positivè.

Ut

Ut in principiis nostris resolvatur hæc difficultas.

PRÆMITTO primò. *Quod duplex possit haberi, esse, cujus interceptionem negat præsentia hic;* Primò potest haberi esse corporis, quod de facto datur interceptibilis, & hæc non esset universalis ratio salvandi aliquem esse hic, nam si inter aliquem & locum, intercepti potest, quodcunque creabile corpus, hoc ipso non sum hic. Secundò esse cujus interceptibilitatem negat indistantia, potest cogitari quodcunque spatium, quodcunque tandem corpus, quicunque tandem Spiritus, & per hoc rigorose salvatur indistantia, si enim vel Angelus, inter me, & locum, in quo sum mediè, intercepti potest, hoc ipso hic non sum, sed neque hic modus est, universalissimus, quod ut intelligatur.

PRÆMITTO secundò. *In triplici supposito cogitari posse esse aliquid, interceptibile, inter locum & spatium, in quo est locatum.* Primò spatium vel corpus actu existens, quod intercepti possit, & hoc per acciden, ut dixi, salvatur rationem ubi, sufficit enim ne sum hic quodcunque aliud corpus posse intercepti. Secundò potest cogitari interceptibile non quidem actu, possibiliter tamen existens, & sic rebus omnibus annihilatis, & solo relicto, Petro, inter DEUM & Petrum non posset intercepti aer, qui est possibilis. Tertiò cogitari potest, si DEUS & una tantum creatura esset possibilis, reliqua impossibilia, adhuc tamen temporis creatura, non distaret à DEO, & tamen per negationem alicujus intercepti, vel interceptibilis, indistantia illius salvari non posset, nullum enim jam esset interceptibile, sicut nec modò indistantia mea, per hoc salvari potest, quia inter me & DEUM non potest intercepti chymæra. Ut ergo salvetur, quo modo impossibilibus quibuscunque spatiis realibus, interceptibilibus, adhuc creatura non sit distans à DEO.

PRÆMITTO tertiò. *Quod quamvis ad clariùs explicandum dicamus, præsentiam Petri esse ipsiusmet entitatem Petri, prout dicit negationem spatii interceptibilis, & quod spatium istud, ejusque negatio, magis sit accommodata nostris phantasmatibus, & quæ appellari potest præsentia negativa, superest tamen aliud, idem explicandi modus, per præsentiam, quam supra appellavimus positivam, quæ est entitas Petri, importans se esse illicubi est, vel ut superius diximus, est ipsum esse locati, prout negat negationem sui esse hic, quod totum salvari potest, sine ulla Entitate Modali.*

DICENDUM est secundò. *Non esse possibile ut separetur à locato id, quod, ubi, dicit in Recto.*

RATIO. Quia idem separetur à seipso dicit enim in recto, ipsum locatum.

DICENDUM est tertiò. *Non esse possibilem Creaturam actualem, quæ absolvat ab eo, quod suo modo importat. Ubi in obliquo, ita ut absolvat ab omni præsentia.* Dixi Actualem, quia Anti-Christus nullam habet præsentiam, quia necesse, quod esse, primò impotat præsentia.

PROBATUR primò. Auctoritate S. Augustini ex Epistola 57. ad Dardanum, ubi censet ea quæ nusquam sunt, non esse.

PROBATUR secundò. Argumentis contra Conclusionem primam adlatis, quæ evincunt negativam præsentiam, non posse creaturam spoliari supposito, quod existat, quamvis positivam superadditam spoliatur, & quia apud nos nulla est præsentia superaddita hoc ipso, si existat non poterit illa omni absolute spoliari.

PROBATUR tertiò. Vel est possibile, ut creatura existens non existat immensitati Divinæ, hoc est, ut illic non sit immensitas Dei, ubi est creatura Dei, aut si vis ita dicere, in illo nullibi in quo est abusive creatura, vel non est possibile, ut creatura non coexistat immensitati Dei; Si non est possibile, ut non coexistat immensitati Dei, habet ergo suum Ubi, nam secundum illam phrasim, negativè Ubi explicantem, inter Deum, & illam Creaturam, nihil est, interceptibile; Si autem non est illic immensitas Dei, derogas eadem, & adhuc tamen sequitur, non absolvere tunc creaturam, ab omni Ubi, quia non absolvit ab illo, illic spatii, in quo, illic spatii est.

ADDO. Non est dubium quod possit esse corpus, sine ullo ubi extrinseco, quia posset poni in vacuo, in spatiis extra Cælos.

DIFFICULTAS II.

De divisione in locum definitivum & circumscriptivum.

PRÆMITTO primò. *Quid sit esse definitivè in loco, & quid circumscriptivè.* Definitivè esse in loco, est ita esse, ut locatum totum sit in toto, & totum in qualibet parte. Circumscriptivè autem esse in loco, est ita esse, ut pars locati, parti loci, ut totum locatum, toti loco respondeat. Primum illud Vbi, est proprium spiritualium. Secundum etiam corporeorum. Sed quomodo res spiritualis, dicetur esse tota in toto, & tota in qualibet parte, cum non habeat partes v. g. Angelus, immò quomodo erit tota in toto, quia comparando Vbi intrinsicè rei ad Vbicarum, videtur significari, quod totum adveniat toti, ut ita sit totum in toto. Sed cogitandum non est, quasi sit duplex præsentia definitiva, una, quæ singulis partibus, & alia quæ toti conveniat; sed per hoc solum significatur; quod quamvis in singulis partibus loci sit totum, non

† h h

tamen